Λίζα ξαναβρῆκε τὴν πρώτη της χαρά, τὴν πρώτη της ξεγνοιασιά.

Δὲν συνέβη ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴ Λίνα.

Ἡ Λίνα ἄρχισε τώρα νάναι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ μελαγχολικὴ καὶ λιγομίλητη.

Τί εἶχε ; Κανένας δὲν ἤξερε. Κανένας δὲν τὸ ὑποψιαζότανε. Ἤξεραν τὸ χαρακτῆρα της καὶ δὲν ἔδιναν σημασία στὶς μεγάλες της ἀκεφιές.

Ἡ μητέρα τῶν κοριτσιῶν, μόλις ἔφτασαν στὴν Ἀθήνα, ἔγραψε ἀμέσως στὸ Βρανᾶ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν προθυμία ποὺ τοὺς εἶχε δείξει τὶς λίγες μέρες ποὺ μείναν στὸ Κάϊρο. Στὸ ἴδιο αὐτὸ γράμμα ἔβαλε καὶ τὸν εὐχαρίστησαν κι' ἡ κόρες της.

Μὰ ἡ Λίζα ἔγραψε καὶ ἰδιαιτέρως στὸ Γιῶργο. Τοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα πολυσέλιδο, γεμᾶτο τρυφερὰ λόγια.

Ὁ Βρανᾶς ἄργησε κάπως νὰ τοὺς ἀπαντήση.

Ἡ Λίζα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ.

Ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι ἡμέρες ἔλαβαν, ἐπὶ τέλους, τὴν ἀπάντησι τοῦ νεαροῦ δικηγόρου.

Τοὺς ζητοῦσε συγγώμην γιατὶ ἄργησε νὰ τοὺς γράψη καὶ τοὺς εἰδοποιοῦσε πὼς μετὰ ἕνα μῆνα τὸ πολύ, θὰ βρισκότανε στὴν Ἀθήνα.

Τὸ γράμμα του αὐτὸ γέμισε χαρὰ τὴ Λίζα.

Ἐπὶ τέλους !... Θὰ ρχότανε... Θἄχε κοντά της τὸν ἀγαπημένο της... Κοντά της γιὰ πάντα !...

Πάνω στὴν ἔκρηξι τῆς χαρᾶς της, ἀγκάλιασε τὴ Λίνα κι' ἄρχισε νὰ τὴν φιλῆ.

Τῆς Λίνας ὅμως βούρκωσαν τὰ μάτια. Τί εἶχε ; Ἀπερίσκεπτη καὶ καταχαρούμενη ὅπως ἦταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Λίζα, δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία στὸ βούρκωμα τῶν ματιῶν τῆς ἀδελφῆς της. Νόμισε πὼς τὴν εἶχε πονέσει μὲ τὶς ἀπότομες χειρονομίες της καὶ τῆς ἔδωσε τόσα κι' ἄλλα τόσα φιλιά, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση..

Ὁ Βρανᾶς φάνηκε ἀπολύτως συνεπὴς σ' ὅσα ὑποσχέθηκε στὴ Λίζα καὶ σ' ὅ,τι ἔγραψε στὴ μητέρα της.

Πάνω στὸ μῆνα, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα, εἰδοποιώντας τὴν οἰκογένεια γιὰ τὸν ἐρχομό του μ' ἕνα του τηλεγράφημα.

Τοὺς ἔστειλε καὶ δεύτερο τηλεγράφημα ὅταν ἔφτασε στὴν Ἀθήνα. Στὸ σπίτι τὸν περίμεναν πειὰ ἀνυπόμονα. Ἡ Λίζα ἦταν τρελλὴ ἀπὸ χαρά. Κι' αὐτὴ ἡ Λίνα εἶχε ἀλεγράρει κάπως.

Τὴν ἴδια μέρα μάλιστα τὰ δυὸ κορίτσια στόλισαν καὶ στείλανε στὸ Γιῶργο, στὸ ξενοδοχεῖο του, δυὸ καλάθια μ' ἄνθη.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Γιῶργος τοὺς ἐπισκέπτηκε στὸ σπίτι. Τί συγκινήσεις καὶ τί χτυποκάρδια !...

Στείλανε στὸ ξενοδοχεῖο του δυὸ καλάθια μ' ἄνθη...

Ἡ μητέρα τῶν κοριτσιῶν τὸν δέχτηκε μὲ ἐγκαρδιότητα καὶ καλωσύνη, σὰν νὰ τὸν γνώριζε χρόνια. Τὴν εἶχε ἐξυπηρετήσει τόσο στὸ Κάϊρο ! Τὴν εἶχε τόσο κολακέψει ! Ἤξερε ν' ἀνοίγη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ τὶς πιὸ κλεισμένες καρδιές...

Ἡ Λίζα μονάχα ποὺ δὲν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

Εἶχε στολιστεῖ ὑπέροχα κι' ἦταν ὀνειρωδῶς ὡραία τὴν ἡμέρα αὐτή.

Ἡ Λίνα τοῦ φέρθηκε ἐπίσης ὅπως θὰ φερνόταν σ' ἕνα ἀδελφικὸ φίλο. Γλυκὰ καὶ συμπαθητικά.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Βρανᾶς ἔγινε ὁ ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ τους. Ἐμπαινόβγαινε σὰν στενὸς συγγενής. Συνόδευε τὴν οἰκογένεια στοὺς κινηματογράφους ἢ στὸν περίπατο...

Ἔτσι καὶ τ' ἀπόγευμα αὐτὸ εἶχε πάει σπίτι γιὰ νὰ τοὺς πάρη νὰ βγοῦν νὰ χαροῦν τὴ λιακάδα. Μὰ τὰ κορίτσια προτίμησαν νὰ μείνουν στὴν ἠλιόλουστη αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τους. Ἐκεῖ θὰ περνοῦσαν καλύτερα, μακρυὰ ἀτ' τὸν κόσμο καὶ τὴν κίνησι...

Μίλησαν λοιπὸν γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ κοντὰ στ' ἄλλα, συμφωνήσανε νὰ πᾶνε τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ ἐκδρομὴ ὥς τὴν Πεντέλη.

Ἡ Λίζα ἦταν κατενθουσιασμένη. Εἶχε ἀγκαλιάσει σχεδὸν τὸ Γιῶργο τὴν ὥρα ποὺ φευγε, κοντὰ τὸ βραδάκι πειά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν παρουσία τῆς ἀδελφῆς της, ποὺχε κατεβάσει τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ μάτια της καὶ δάγκωνε τὰ χείλη της μέχρι ματώματος.

Κι' ὅταν πειὰ ὁ Γιῶργος ἔφυγε, ἡ Λίζα ποὺχε βγεῖ ὥς τὸ δρόμο, ἄκουσε λυγμούς, ἕνα κλᾶμα σπαραχτικό, πονεμένο, πνιγμένο γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται.

Τρομαγμένη ἡ νέα, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ δῆ τί εἶνε. Πάνω σ' ἕνα πεζοῦλι τῆς αὐλῆς βρισκόταν πεσμένη μπρούμυτα ἡ Λίνα, κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀτελπισμένα, ἔχοντας κρυμμένο τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ χέρια της. Τὸ λυγερό της κορμὶ τρανταζότανε ὁλόκληρο ἀπ' τοὺς δυνατοὺς λυγμούς.. Ἀπ' τὰ σφιγμένα της δόντια βγαίνανε μισόλογα ἀπελπισίας :

—Θέλω νὰ πεθάνω !..

Θέλω νὰ πεθάνω !...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΑΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ...

Λοιπόν, εἶνε ἀλήθεια, ὡραία ἀγατημένη μου ;...
Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἔφτασε πειὰ τὸ τέλος τῶν ὀνείρων μας ;...
Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἦρθε πειὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ φοβόμουνα τόσο πολύ ;
Ἔτσι φαίνεται... Εἶν' ἀλήθεια.

Τὰ ὄνειρά μας, τὰ ὡραῖα γαλανὰ ὄνειρα τῆς ἀγάτης, ποὺ πλέκαμε ἀνάμεσα στὰ χάδια καὶ στὰ φιλιά, δές τα πὼς ξεψυχοῦνε τα φτωχά...

Δές τα πὼς σβύνονται καὶ πὼς χάνονται τὰ ὡραῖα ὄνειρα τῆς ἀγάπης μας, μικρή μου μελαχροινή.

Δές τα πὼς διαλύονται καὶ ἀφανίζονται σὰν τὴν ὁμίχλη δροσερῆς αὐγῆς τοῦ Μαγιοῦ...

Δές τα πὼς ξεφυλλίζονται ἕνα—ἕνα τὰ φτωχά μας ὄνειρα, σὰν τὰ λουλούδια ἑνὸς ἀνοιξιάτικου μπουκέτου.

Καὶ ὅμως τἄχαμε γεμίσει μὲ τόσους πόθους, καὶ τἄχαμε πλέξει μὲ τόση χαρά, καὶ τἄχαμε ταιριάσει μὲ τόση ἁρμονία...

Ὤ, ὡραῖα ὄνειρα τῆς ἀγάτης μας, πῶς θὰ ζήσουμε τώρα χωρὶς ἐσᾶς, μὲ τὴν ψυχὴ ἄδεια ἀπὸ πόθους, μὲ τὴν καρδιὰ ὀρφανὴ ἀπὸ ἐλπίδες ;...

* * *

Μὰ εἶχε γεράσει τάχα τόσο πολὺ ἡ ἀγάτη μας, ὥστε ἦταν καιρὸς πειὰ νὰ πεθάνουν τὰ ὄνειρά μας ;

Ἐτελειώσαμε κάλας αὐτὸ τὸ μικρὸ μυθιστόρημα, στὸ ὁποῖο εἴχαμε ἐμπιστευθεῖ ἐσὺ τοὺς πόθους τῆς τρυφερῆς σου ἡλικίας κι' ἐγὼ τὶς τελευταίες ἐλπίδες τῶν βασανισμένων μου χρόνων ;

Ὄχι βέβαια, δὲν τὸ πιστεύω.

Χτὲς μόλις γνωριστήκαμε καὶ χτὲς ἀγατηθήκαμε....

Δὲ συμπληρώθηκε οὔτε ἕνας χρόνος ἀκόμα ἀπὸ τότε ποὺ ἔννοιωσα τὴ φωνή σου νὰ προχωρῆ ὥς τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου...

Δὲν εἶνε ἀκόμα οὔτ' ἕξη μῆνες ἀπὸ τότε πού, ἕνα μελαγχολικὸ χειμωνιάτικο βράδυ, κόλλησα τὰ χείλη μου στὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων σου...

Αἰσθάνομαι ἀκόμα στὸ στόμα μου τὸ ἄρωμα ποὺ ἄφησε σ' αὐτὸ τὸ πρῶτο σου φευγαλέο φιλί...

Ὥς χτὲς ἀκόμα περνούσαμε μαζὺ τὰ ὥμορφα ἀνοιξιάτικα δειλινὰ καὶ γυρίζαμε μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη θεῖες ὠμορφιές.

Τὰ μάτια μας ἔλεγαν τότε πολὺ περισσότερα ἀτ' τὰ χείλη κι' ἡ καρδιές μας ἤξεραν νὰ συνεννοηθοῦν σὰν νἄσαν ἀδερφές...

Καὶ ζούσαμε μέσα σὲ μιὰ ὡραία γαλήνη, ὅπου δὲν φαντότανε κανένα σύννεφο, ὅπου δὲν ἀκουγότανε καμμιὰ μπόρα, ὅπου δὲν ἔφτανε ποτὲ ἡ ἠχὼ τῆς τρικυμίας...

Κι' ἔξαφνα φύσηξε βοριᾶς ἄγριος καὶ συνεπῆρε σὰν φθινοπώρου φύλλα τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐλπίδες μας...

* * *

Θυμᾶσαι τί μοῦ εἶπες στὴν τελευταία συνάντησί μας ;

— Τὰ μάτια μου εἶνε γεμᾶτα δάκρυα καὶ μόλις τὰ συγκρατῶ !...

Ὤ, τί δὲν θἄδινα γιὰ νὰ μὴν τρέξουν αὐτὰ τὰ δάκρυα !

Τί δὲν θἄδινα γιὰ νὰ μὴν κλάψουν ποτὲ αὐτὰ τὰ ὡραῖα μάτια !

Τὰ μάτια αὐτὰ ἔχουν γίνει γιὰ νὰ γελοῦν μοναχὰ καὶ νὰ θαυμάζωνται, γιὰ τίποτε ἄλλο.

Καὶ ὅμως, μικρή μου ἀγάτη, πρέπει νὰ κατορθώσης νὰ συγκρατήσης τὰ δάκρυά σου...

Τώρα θὰ κλάψω ἐγώ, καὶ θὰ κλάψω καὶ γιὰ τοὺς δυό μας...

Ἀλλὰ θἀρθῆ μιὰ μέρα ποὺ θὰ κλάψης κι' ἐσύ, θὰ κλάψης, ὅπως κ' ἐγώ...

* * *

Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή, παιδί μου... Ἐσὺ δὲν τὴν ἐγνώρισες ἀκόμα.

Βρίσκεσαι στὴν ἀρχή... Ἡ ζωὴ ὅμως ποὺ θὰ γνωρίσης ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, θὰ σὲ ποτίση μὲ πολλὲς πίκρες.

Ἄμποτε νάναι ὅσο μπορεῖ πιὸ λιγώτερες αὐτὲς ποὺ θὰ τύχουν σὲ σένα !...

Καὶ τώρα ἀποχαιρέτησε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ ὡραῖα μας ὄνειρα...

Ἀπόθεσε στὸ μέτωπό τους τὸ ὕστερο φιλί σου..

Ἐγὼ θὰ τὰ σαβανώσω μὲ τὶς ὡραιότερες ἀναμνήσεις τῆς σύντομης ἀγάτης μας...

Καὶ γύρω τους θὰ σκορπίσω τὸ ἄρωμα τῶν τελευταίων μας φιλιῶν...

M. PREVOST